

Julia

Világszerte Nr. 1

Jennifer Rae

Túl szőke, túl csábító!

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkészítést és mindenfajta információátvitelt vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy hellyel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Books S.A. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© Jennifer Rae, 2014 – HarperCollins Magyarország Kft., 2017

A JÚLIA 639. eredeti címe: *Confessions of a Bad Bridesmaid* (Harlequin Mills & Boon, Modern Tempted)

• Magyarra fordította: Szabó Júlia

Nyomtatásban megjelent: a JÚLIA 639. számában, 2017

Átdolgozott kiadás

ISBN 978-963-448-179-9

• Kép: Harlequin Books S.A.

A borítón szereplő alkotás a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás alapján került felhasználásra.

A HARLEQUIN® és™ a Harlequin Enterprises Limited vagy a konszern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a HarperCollins Magyarország Kft., 2017

• A kiadó és a szerkesztőség címe: 1122 Budapest, Városmajor u. 11.

• Felelős kiadó: dr. Bayer József

• Főszerkesztő: Vaskó Beatrix

• Telefon: +36-1-488-5569; e-mail cím: harpercollins@harpercollins.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:

www.harpercollins.hu

Az e-book formátumot előállította:

BOOK&walk

www.bookandwalk.hu

1. FEJEZET

Nemcsak egyszerűen hideg volt, hanem farkasordító hideg. A fehér plüsskabát, melyet Olivia direkt erre az útra vásárolt, csodásan nézett ki ugyan, ám a legkevésbé sem védte meg a lányt a süvítő, jeges decemberi szélétől, miközben az országúton baktatott.

– Ennyit az ötszáz dolláros csizmáról! – dühöngött, ám a következő pillanatban elegáns, leopárdmintás bőrdíj elmerült egy kátyúban. Szitkozódni kezdett, de káromkodását túlharsogta egy autó dudája, mely a háta mögül harsant fel.

A pokolba is! Eddig mindössze egy kocsi haladt el mellette, miközben Olivia a jeges és csúszós úton küszködött. Most azonban megállt mögötte egy jármű. A lány nem nézett hátra, egyszerűen csak lehúzódott az út szélére, hogy a sofőr elhaladhasson mellette. Ám a kocsi nem ment tovább. Páni félelem lett úrrá Olivian, a gyomra görcsbe rándult.

– Hát ez csodás! Még a végén meggyilkolnak az országúton – méltatlankodott. – Ez a vakáció is jól kezdődik!

Sejtelve sem volt, mit tegyen, csak egy dologban volt biztos. Ha valaha az életben megtalálja Edward Winchestert, alaposan sípcsonton rúgja. Mert ha a férfi érte megy a reptérre a megbeszelt időben, akkor neki nem kellene *négy órával később*, csonttá fagyva botorkálnia hóban-sárban, egy idegen országban, az isten háta mögött. És nem kellene azon morfondíroznia, vajon mennyi idő alatt találják meg a rendőrök a csonttá fagyott holttestét.

Elindult, mire a kocsi másodszor is rádudált, Olivia pedig kis híján elcsúszott, annyira megijedt. Hát még, amikor az autó lassan megindult mögötte. Olyan közel jött, hogy érezte a lábán a fényszórók melegét.

Hallotta a fékcsikorgást, és a pulzusa meglódult. Lassan megfordult, és próbálta haraggá átformálni a félelmét. A kezét ökölbe szorította, és eltökélte, hogy harc nélkül semmi esetre sem adja meg magát.

Az autó, melyről kiderült, hogy egy méregdrága sportkocsi, megint megállt, és pár másodperccel később egy magas, szürke kabátos férfi szállt ki belőle. Egy elegáns, minden bizonnyal jómódú férfi. De hát nem minden gyilkos vezet lepukkant furgont, gondolta Olivia, és a tenyerébe vájta a körmét.

– Szálljon be! – mondta az idegen nyersen, majd hogyanem dühösen.

Parancsoláshoz szokott hangja volt, de ezúttal csalódnia kellett, mert Olivianak eszébe sem jutott engedelmessé válni: sarkon fordult, és továbbcaplatott, olyan gyorsan, amennyire csak tudott a magas sarkújában, bőrdíj vonszolva.

Hallotta, hogy csapódik a kocsi ajtaja, és megint felberreg a motor. Az autó felzárkózott mellé, de Olivia makacsul előrenézett, még akkor is, amikor hallotta, hogy halk zümmögéssel leereszkedik az egyik ablak. Úgy megrémült, hogy kis híján megállt a szíve.

– Olivia Matthews, szálljon be, ha mondom! Most azonnal!

Ahogy a nevét meghallotta, a jármű felé fordult, és a nyitott ablakon át bebámult a kocsi belsejébe.

– Nagyon hideg van, és amúgy is késésben vagyunk. Nem értem, mire vár! – A férfi hangja mély volt, a kiejtése hamisítatlanul brit. Olivia sosem hallotta ezt a hangot, de miért is hallotta volna. Egész Nagy-Britanniában nem ismert senkit Fionán és Willen kívül.

– Ki maga?

– A húsvéti nyúl! – hangzott a gúnyos válasz. – Mégis mit gondol, ki vagyok? Csak Edward lehetek, nem?! Szálljon már be, az ég szerelmére!

Edward Winchester. Neki kellett volna Olivianért kimenni a reptérre. De nem ment ki, így aztán a lánynak előbb metróra, majd buszra kellett szállnia. Most pedig már vagy egy órája fagyoskodik az országút mentén egy olyan házat keresve, amelyet még sosem látott.

– Na, hála istennek! Éppen ideje volt, hogy megérkezzen.

A csomagtartó kinyílt, Olivia pedig hátrasietett, és betette a bőröndjét, valamint két utazótáskáját. Aztán az anyósüléshez sietett, de még mielőtt kinyithatta volna az ajtót, cserben hagyta az ötszáz dolláros csizmája: kicsúszott alóla a lába, és ő nagy huppanással fenékre esett.

– Életemben nem láttam még ilyen haszontalan lábbelit – mordult fel a férfi, és Olivia a következő pillanatban azt érezte, hogy nem túl finoman talpra rántja egy igen erős kéz. Csakhogy nem nyerte vissza azonnal az egyensúlyát, így kénytelen volt nekidőlni az erős, szálas férfinak, és megkapaszkodott a kabátja gallérjában.

– Ami azt illeti, nem téli túrához öltöztem. Arra számítottam, hogy kocsi vár a repülőtéren.

– Ez itt Nagy-Britannia, és december van. Teljesen mindegy, milyen programot tervezett, mert a csizmája az égvilágon semmire sem alkalmas.

A lány felpillantott, és egy csokoládébarna szempárt látott, no meg egy egyenes orrot, széles járomcsontot...

Meglehetősen kedvező volt az összkép, ez tagadhatatlan. Edward nagyon hasonlított Willre, csak még nála is vonzóbb volt. Olivia elvörösödött, és érezte, hogy előnti a forróság – főleg bizonyos meg nem nevezendő helyeken.

– Ezek szerint némi továbbképzésre van szükségem a brit öltözködési szabályok tekintetében – rebegtette meg a szempilláját kacéran, mert egyszerűen nem tudott nem flörtölni a férfinemnek ezzel a mutatós példányával.

A férfi komor arckifejezése azonban nem lett kevésbé morcos, sőt. Az állán rángatózni kezdett egy apró izom.

– És az illetan terén is vannak elmaradásai – tette hozzá epésen. – Ennyi idősen már illik tudni, hogy ha az ember egy másik járással utazik, mint eredetileg tervezte, értesíti a rá várakozókat.

Olivia egyből elengedte. A szemében harag villámlott, ahogy az ajtókilincs után tapogatódzva, sziszegve odavetette:

– Köszönöm, innen már menni fog egyedül is. – A hangja pont olyan fagyos volt, mint a környező táj, és sikerült is megtennie azt az egy lépést, amely az autótól elválasztotta. Aztán legnagyobb elszörnyedésére megérezte a fenekén a férfi kezét, aki nemes egyszerűséggel belökte az anyósülésre, mielőtt még újra megcsúszott volna.

Kisvártatva bedugta a fejét az ajtón, és gúnyosan a lányra vigyorgott.

– Akarja, hogy becsatoljam?

Olivia nem méltatta válaszra, mindössze egy megsemmisítőnek szánt pillantást vetett rá, a férfi azonban csak nevetett, megmutatva ragyogó fogsorát és az arca két oldalán megjelenő elbűvölő gödröcskéket. Aztán becsapta az anyósülés felőli ajtót, megkerülte a kocsit, és beült a volán mögé.

– El fogunk késni.

Edward tudta, hogy ez rém udvariatlan tőle, de semmi kedve nem volt Will barátait fuvarozni. Arról nem is beszélve, hogy ez a lány még csak nem is Will barátja, hanem Fionáé, aki aztán végképp nem érdekelte Edwardot.

Az ifjú pár mégis jó ötletnek vélte, hogy felborítsák az ő egész napirendjét, és elküldjék a reptérre ezért a bizonyos Oliváért. És miután két teljes órát autókázott a légikikötőig, a lány még csak ott sem volt. Hát csoda, hogy Edward kezdte elveszíteni a legendás hidegvérét?

– Ha visszahívta volna Fionát, tudta volna, hogy egy korábbi géppel jövök.

– Ó, elnézést! – csúfolódott a férfi. – Tökéletesen igaza van, vissza kellett volna hívnom Fionát. És mondja csak, maga szerint a miniszterelnökkel folytatott kétórás megbeszélés előtt, vagy inkább utána kellett volna telefonálnom?

Valójában a kereskedelmi miniszterrel tárgyalt, de Olivia máris eléggé megcincálta az idegeit, úgyhogy próbált valami igazán nagyot mondani. Gyors pillantást vetett a lányra, és megállapította, hogy az a fajta, akit önmagán kívül az égvilágon senki sem érdekel. Önző, hiú, üresfejű liba, aki meg van győződve az ellenállhatatlanságáról.

Persze az tagadhatatlan, hogy vonzó lány. Még annak ellenére is, hogy túl erős a sminkje, a haja

túl sima és túl szőke, a nevetséges plüsskabát és a szűk bőrnadrág túl divatos. Edwardra azonban mégis hatással volt formás alakja, mely nem sokkal előbb még az övéhez simult. Hirtelen kezdte szűknek érezni a nadrágját.

Csodás! Szóval neked nem kell több, mint egy formás test és egy kikent arc, máris oda az önuralmad, Winchester? Hát mi vagy te? Neander-völgyi ősemlék?

De legalább szerencséje van, Olivia végre befogta a száját...

Kár, hogy ennek csak nagyjából három percig örülhetett.

– Szerintem a megbeszélés előtt kellett volna telefonálnia – mondta a lány rövid töprengést követően. – Felkészülve arra az eshetőségre, hogy a miniszterelnök elhúzza majd a találkozót. Akkor tudta volna, hogy korábban kell elindulnia, és megsürgette volna egy kicsit a fickót.

– Megsürgettem volna?

– Aha.

– A miniszterelnököt?

– Aha.

– Nagy-Britannia miniszterelnökét?

– Persze. – A lány feléje fordult, és csodálkozva ránézett. – Most meg mit bámul? Ő is csak ember, vagy nem?

Ennél nagyobb ostobaságot Edward még életében nem hallott. Márpedig neki nincs ideje ostobaságokra. El is határozta, hogy mostantól felfüggeszti a beszélgetést. Ez a lány a megvetésére sem érdemes, nemhogy egyébre...

Kár, hogy Olivia megint nem bírta sokáig a hallgatást.

– Hová megyünk?

– Nem egyértelmű?

– A pasas a pubban azt mondta, mindjárt ott leszek.

– Tévedett. Onnan, ahol felszedtem, még jó húsz perc a szüleim házáig. Kocsival. Szóval a nevetséges csizmájában még órákig tartott volna az út.

– De nem mehetek így oda! Át kell öltöznöm.

– Késésben vagyunk, nincs idő átöltözni. Tök mindegy, mi van magán, jó lesz. – Edward lopva végigmérte a lányt, és biztosra vette, hogy bármit viselne is, erősen kirína a társaságból. Lelki szemeivel már látta is a húga barátait, ahogy köszörülnek a késeket...

– Huszonnégy órát ültem egy repülőgépen. Egy órát a metróban és a buszon, majd gyalogoltam egy csomót a hóban. Muszáj átöltöznöm.

– Azt hiszem, arra már nem lesz idő.

– Jó. Akkor álljon meg.

– Mi?

– Azt mondtam, álljon meg! Kiveszem a holmimat a csomagtartóból, és a hátsó ülésen átöltözöm.

– Erre semmi szükség. Ha megérkeztünk, felfrissítheti magát.

– De én nem felfrissíteni akarom magamat, hanem át akarok öltözni.

A férfi feladta. Láthatóan teljesen feleslegesen jártatta a száját. Miközben Olivia hátrasétált a csomagtartóhoz, olyan erővel szorította a kormányt, hogy az ujjai is belefehéredtek.

A lány kivette a bőröndöt, és bevonszolta maga után a hátsó ülésre. A méregdrága bőrülésre! Edward lehunyta a szemét egy pillanatra, de nem szólt semmit.

– Ez a hétvége egy rémálom – dünnyögte, miközben indított.

Utálta, hogy el kellett mennie ezért a nőért. Utálta az egész istenverte családi eseményt, már előre. De ott kell lennie, elsősorban az anyja miatt, és persze Will miatt. Meg aztán minden össze is omlana, ha ő nem lenne ott. Hiszen mindig mindenről és mindenkiről ő gondoskodott.

– Lehet, hogy rosszul látom, de mintha nem lenne igazán bulihangulatban – jegyezte meg kötekedően a lány.

Nem, tényleg nem volt bulizós kedvében. Eddig sem, most meg, hogy rábízták ennek a plázacának a felügyeletét, még kevésbé.

– Nem azért vagyunk itt, hogy bulizzunk – felelte méltóságteljesen. – Hanem hogy részt

vegyünk egy esküvőn.

Olivia feléje fordult, és a férfi megint rápillantott. Nem tudta volna megmondani, milyen színű a szeme, csak annyit látott, hogy világos. Talán kék vagy szürke...

– Nem tudom, milyen esküvőkön volt eddig, drága uram, de azok az esküvők, ahol én eddig megfordultam, mind remek bulik is voltak egyben.

Edward érezte, hogy a nyakizmai megfeszülnek. Még erősebben markolta a kormánykereket, és egyre azt ismételte magában: *Ki kell bírnod!*

Balszerencséjére pont akkor nézett a visszapillantó tükörbe, amikor Olivia kiemelt a bőrdíjából valami nagyon lilát és nagyon csillogót. Egyszóval valami szörnyen közönségeset.

– Hát az meg mi a csuda? – csúszott ki a száján a döbbszó kérdés. Nem értette, miért érzik úgy bizonyos nők, hogy ilyen ízléstelen és harsány fürmedvényeket kell magukra ölteniük, ha szépek akarnak lenni. Egy egyszerű vonalú fekete ruha sokkal szebb.

– Ne leselkedjen! – fedtte meg Olivia, mire Edwardnak, akinek eddig eszébe sem jutott volna a leskelődés, hirtelen kedve támadt kukucskálni. De persze erőt vett magán, és mereven az útra szegezte a tekintetét. Majd megmutatja, hogy ha senki más nem is, de ő mindig és minden körülmények között tud magán uralkodni...

Te jó ég, mi volt az, csak nem egy csupasz mell?!

Még csak hátra sem pislant, gondolta leverten Olivia, miközben kihámozta magát szűk nadrágjából, és levette a pulóverét, majd az alatta viselt trikót. Aztán belebújt a ruhába, mely azonban annyira szűk volt, hogy igencsak akrobatikus mozdulatokat kellett végrehajtania a hátsó ülésen.

Aztán vetett még egy kíváncsi pillantást a visszapillantó tükörbe. A férfi még mindig mereven bámult maga elé. Micsoda prűd alak! Az a fajta, aki szex közben is biztosan lekapcsolja a villanyt.

Fogta a sminkkészletét, és visszamászott az anyósülésre, mire Edward lekicsinylő hangot hallatott.

– Nincs már így is épp elég festék magán? – vetette oda gorombán.

Olivia nem értette a dolgot. Általában sikerült elvarázsolnia a férfiakat, legalábbis az ismeretség elején. Mert az urak később sajnos gyorsan elveszítették az érdeklődésüket. De Edward Winchester szemlátomást már a legelső pillanattól fogva roppant ellenszenvesnek találta őt, és Olivianak ettől gombóc nőtt a torkában. Hogy pontosan mitől, azt maga sem tudta volna megmondani.

– Az utolsó simítások a legfontosabbak – magyarázta könnyedén. – Ezek teszik fel a koronát a nagy műre. Majd meglátja.

Érezte magán a férfi kutató pillantását, de rá se hederített. Nyilván azt gondolja, hogy rajtam akár egy tonna festék sem segíthet, vélekedett. És ebben kétségtávolú igazsága is van.

Olivia mindig is rút kiskacsának érezte magát szép és sikeres nővére mellett. A barátnőit is mindig sokkal szebbnek látta magánál. Így aztán aranyszőkére festette szerinte jellegtelen barna haját, és mindig vastag réteg smink gondoskodott róla, hogy kicsit jobban érezze magát a bőrében. Márpedig ezen a hétvégén tényleg szerette volna jól érezni magát. Kár, hogy Edward Winchester lesajnáló pillantásai máris elvették az önbizalmát.

– Mi az? Van valami a fogamon? Netán kilátszik a mellbimbóm? – A dekoltázsához emelte a kezét, és meggyőződött róla, hogy a melle ott van, ahol lennie kell.

Nem volt ugyan elégedett az arcával, a testével azonban annál inkább. A rendszeres kocogás és a fitneszteremben eltöltött órák megtették a hatásukat.

Edward nyelt egy nagyot, amikor a lány elkezdte igazgatni a mellét a ruhában, úgy, hogy a ruganyos dombocskák kis híján kibuggyantak a dekoltázsából. Micsoda idegesítő nőszemély! Hát nem tudja, hogy neki a vezetésre kell összpontosítania?

Olivia Matthews az a típusú nő volt, akit ő nagy ívben elkerült, mióta az eszébe jutott. Üresfejű plázacica, aki meg akar fogni valami gazdag öregurat, vagy legrosszabb esetben egy B kategóriás celebet, akinek az oldalán villoghat. Nem szerette az efféle lányokat. Olivia sem volt az esete. És

mégis izgatta, mégis vonzotta.

Miért is ne nézne oda, miért ne bámulná meg? Hiszen direkt neki csinálja a show-műsort, nem? Valósággal sértő, ha oda sem pillant.

– A mellével minden a legnagyobb rendben, amennyire én látom – jegyezte meg, amiért gyanakvó pillantás volt a jutalma.

Most látta csak, hogy Olivia szeme jégkék, és legnagyobb bosszúságára ismét valami fura forróságot érzett az ágyékában. Pedig ez a hétvége épp elég nehéz volt e nélkül a kis boszorkány nélkül is. További súlyosbító körülményekre tényleg nem volt szüksége. Csak azért is az útra szegezte a tekintetét, ami nem is volt rossz ötlet, tekintve, hogy veszélyes kanyarok következtek.

A lány felemelte a tükkrét, és még több sminket vitt fel, majd nem létező szöszöket távolított el az álláról.

– Szóval azt mondja, ez a ma esti buli nem valamiféle vad parti lesz, hanem egy unalmas társasági összejövetel, sőtlan és csúf másod-unokatestvérekkel és pártában maradt nagynénikkel?

Edward fújt egy nagyot.

– Ez utóbbi. Minő meglepetés, hogy máris ilyen jól ismeri a családomat!

– És gondolom, a rokonok mind olyan kedvesek és vendégszeretők, mint maga. – Olivia visszacsukta a rúzsát, majd ránézett a férfitra.

Az epés megjegyzés hatására Edward homloka ráncba szaladt. Ez a lány, úgy látszik, mindent kimond gondolkodás nélkül, ami csak eszébe jut, anélkül hogy egy pillanatig is aggódna a következmények miatt. Hát nem tudja, hogy mindig mindennek következményei vannak?

– A rokonok mind felsorakoznak, hogy együtt örüljenek Will-lel és Fionával életük egyik legfontosabb napján. Arra valóban nem gondoltunk, hogy közben összehozzunk magának egy izgi hétvégét sok-sok szexszel, droggal és rock and roll-lal. Remélem, meg tud nekünk bocsátani.

Bízott benne, hogy sikerült megsértenie a lányt. Csodás lett volna, ha többé nem szól hozzá!

– Micsoda? Nem lesz se szex, se drogok? Bele fogok halni az unalomba.

A hangja kifejezetten érdes volt, mintha haragudna, és Edwardot, maga sem tudta, miért, felvillanyozta a dolog. Ki az ördög ez a nő?

Egy percig mindketten hallgattak. A férfi az ajkába harapott. Nem töltötte el felhőtlen örömmel, hogy három teljes napig neki kell ügyelnie túlérzékeny anyjára, és neki kell távol tartania kiállhatatlan természetű hűgát Fionától.

Még három nap, és visszamehet Londonba!

– De legalább bor lesz? – tudakolta a lány.

– Igen, Olivia. Bor lesz. Ha apámon múlik, sem a mennyiséggel, sem a minőséggel nem lesz gond.

– Csodás. Örömmel hallom, hogy legalább a kedves édesapja tudja, mire kell figyelni, ha az ember vendégséget rendez. – Olivia megint kibámult az ablakon, Edward szája széle pedig felfelé mozdult.

Ez a lány egyáltalán nem illett ide, butuska volt, és közönséges, de határozottan szórakoztató.

Eltelt egy újabb perc, és Olivia megint fészkelődni kezdett az ülésen. Edward pillantása hosszú, napbarnított combjára tévedt. Milyen formás, milyen izmos, gondolta, majd gyorsan elkapta róla a tekintetét.

– Akárhogy is, meglep, hogy azt hiszi, ez a hétvége magáról szól. Azt hittem, az a lényeg, hogy a barátnője boldog legyen – jegyezte meg.

Olivia rögtön odafordult hozzá. Az arca lángolt, a szája pengevékony vonallá keskenyedett. Láthatóan egyáltalán nem tetszett neki Edward megjegyzése.

– Fiona azt mondta, maga kedves, de tévedett. Ez, mondjuk, nem lep meg, sosem volt túl jó emberismerő – sziszegte, és a pillantása olyan volt, mint a jég.

Edward csak nagyon nehezen tudta megállni, hogy el ne nevesse magát.

– Ezt kétségkívül maga tudja jobban – szúrta oda ártatlan képpel. – Maga a legjobb barátnője.

A lány dühösen fújt egyet. Fújt egyet, mint egy óvodás! Edward titkon jót vigyorgott magában, de csak azért sem nézett rá, és erre jó oka volt: épp most vette be azt az S kanyart, amely már azt